

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència
de l'honorable senyor Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 26 de juny del 1936

SUMARI

A un quart de set i cinc minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia:

Lectura del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat per al segon semestre de l'any en curs.

Lectura del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a la regulació de les categories del personal administratiu i subaltern que presta servei a les Comissaries de Girona, Lleida i Tarragona.

Lectura d'una esmena presentada al Pressupost de Despeses del Departament de Justícia i Dret. Proposició incidental demanant la discussió immediata dels anteriors dictàmens. És aprovada després d'unes manifestacions del senyor Duran i Ventosa.

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a la regulació de les categories del personal administratiu i subaltern que presta servei a les Comissaries de Girona, Lleida i Tarragona.

Manifestacions del senyor Farreres i Duran, en nom de la Comissió. El senyor Rovira i Roure consumeix un torn en contra de la totalitat. Intervenció del senyor Simó i Bofarull. Resposta del senyor Farreres i Duran, en nom de la Comissió. Rectificacions dels senyors Rovira i Roure i Farreres i Duran. Intervenció de l'honorable senyor Conseller de Finances.

Resta acabada la discussió de totalitat. Són aprovats sense discussió els vuit articles de què consta el dictamen, que resta pendent d'aprovació definitiva.

Lectura de dos dictàmens de la Comissió de Finances sobre el Projecte de Llei de transferències de crèdit.

A proposta de la Presidència, i per tal de poder procedir a l'aprovació dels Pressupostos, la Cambra acorda habilitar el dia de demà per a celebrar sessió.

Ordre del dia per a la sessió de dissabte.

S'aixeca la sessió a les vuit i set minuts de la vetlla.

A un quart de set i cinc minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al Banc Roig hi ha l'honorable senyor Conseller de Finances.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Lectura del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat per al segon semestre de l'any en curs

(El senyor Secretari dóna lectura al següent

«**DICTAMEN**

Reunida la Comissió Permanent de Pressupostos, sota la presidència del senyor Francesc Farreres i Duran, amb assistència dels Vocals senyors Irla, Cunillera, Cerezo, Ribas i Soberano, Serra i Hunter, Balart, Lloret, Ruiz i Ponsetí, Frongós, Carreres i Vallès i Pujals, i actuant de Secretari el senyor Lluís Bru i Jardí, per tal de dictaminar sobre un Projecte de Llei de Pressupostos per al segon semestre de l'any en curs, acorda, per majoria, de sotmetre a l'aprovació del Parlament el següent

Projecte de Llei

Art. 1.er S'autoritzen crèdits per les despeses de la Generalitat durant el segon semestre del 1936, fins a la quantitat de pessetes, amb càrrec a ingressos ordinaris, i a la de pessetes 7.500.000, amb càrrec a ingressos extraordinaris, distribuïdes en la forma que consigna l'estat lletra A de despeses.

Els ingressos pel mateix exercici es calculen en pessetes, provinents de recursos ordinaris, i de pessetes 7.500.000 d'extraordinaris, o sigui, en total, pessetes, segons detall que es consigna en l'estat lletra B d'ingressos.

Art. 2.ª El Consell Executiu és facultat per a autoritzar les despeses corresponents als serveis que es traspassin durant el curs de l'exercici semestral en execució de l'Estatut de Catalunya, amb càrrec al producte de les noves cessions d'ingressos que l'Estat faci a la Generalitat, o dels pagaments a compte dels esmentats recursos, així com per a formular amb caràcter provisional, dintre els límits dels esmentats ingressos, els corresponents Pressupostos complementaris, o procedir a les adaptacions pressupostàries que calguin per tal de no entorpir el funcionament dels serveis.

Art. 3.ª Les consignacions de despeses de caràcter extraordinari seran fetes efectives amb càrrec al producte de l'emissió d'Obligacions de Tresoreria de la Generalitat, autoritzada per la Llei del 30 de març d'enguany.

Art. 4.ª Els Municipis de Catalunya hauran de satisfer durant la vigència del Pressupost semestral amb caràcter d'aportació forçosa, les mateixes quantitats amb què han vingut contribuint en els darrers exercicis que figuren consignats en els annexos de l'estat B.

Així mateix, hauran de satisfer en concepte de repartiment per atencions sanitàries, una quantitat equivalent a l'1 per 100 del Pressupost municipal per a l'exercici del 1932, amb excepció dels Ajuntaments de Badalona, Barcelona, Manresa, Sabadell i Terrassa, que hauran de contribuir a raó del 0'20 per 100, i el de l'Hospitalet de Llobregat, a raó del 0'40 per 100.

Art. 5.ª És autoritzar el Consell per a dictar les oportunes disposicions reguladores de la forma de percepció dels drets i taxes per a la prestació de serveis i concessió d'aprofitaments pels Departaments de la Generalitat.

Mentre no es dictin les corresponents disposicions, la percepció dels esmentats ingressos continuarà fent-se de conformitat amb les tarifes i reglamentacions actualment establertes.

Art. 6.ª Les exaccions de la Generalitat el pagament de les quals es faci per una sola quota anual i que no hagin estat ingressades en començar a regir el Pressupost per al segon semestre del 1936, seran liquidades i exigides per llur import anual i l'ingrés produït s'aplicarà en la part corresponent a cada un dels exercicis pressupostaris de l'any en curs.

Art. 7.^a És autoritzat el Conseller de Finances per a aclarir i addicionar les tarifes i normes vigents en matèria d'exaccions de la Generalitat en els casos i forma que calgui per tal d'adoptar les disposicions aplicables a l'estat de fet i de dret creat pels nous serveis que depenen de la Generalitat i pels preceptes constitucionals i estatutaris.

Art. 8.ª Cas de no figurar en Pressupost assignació suficient per a satisfer els havers dels funcionaris d'una determinada categoria existents en l'actualitat, podran aplicar-se a tal efecte les consignacions per a places vacants de superior categoria del mateix Departament fins que es procedeixi a la provisió d'aquestes, en la forma reglamentària.

Art. 9.ª Els funcionaris adscrits al Servei de Turisme, per raó de la funció que exerceixen i pel diferent horari de treball a què estan obligats, hauran de prestar serveis de tarda, sense dret a gratificació per aquest concepte, i per a la regulació de llurs augments graduals i drets passius, es consideraran equiparats als funcionaris administratius de la categoria immediata inferior a la que per llur assignació respectiva els correspongui.

Barcelona, 23 de juny del 1936. — El President, Francesc Farreres i Duran. — El Secretari, Bru i Jardí.»

Lectura del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a la regulació de les categories del personal administratiu i subaltern que presta servei a les Comissaries de Girona, Lleida i Tarragona

(El senyor Secretari dóna lectura al següent

«**DICTAMEN**

Reunida la Comissió Permanent de Pressupostos, sota la presidència del senyor Francesc

Farreres i Duran, amb assistència dels Vocals senyors Irla, Cunillera, Cerezo, Ribas i Soberano, Serra i Hünter, Balart, Lloret, Ruiz i Ponsetí, Fronjosà, Carreres i Artau, Vallès i Pujals, Viadiu, Simó i Bofarull, Andreu i Abelló i Tarradellas, i actuant de Secretari el senyor Lluís Bru i Jardí, per tal de dictaminar sobre un Projecte de Llei complementari del de Pressupostos per a l'adaptació del personal procedent de les extingides Diputacions de Girona, Lleida i Tarragona, acorda, per majoria, de sotmetre a l'aprovació del Parlament el següent

Projecte de Llei

Art. 1.er Les categories del personal administratiu de la Generalitat que presta servei a les Comissaries de Girona, Lleida i Tarragona, seran les establertes pel personal que presta servei a Barcelona, amb les assignacions que a continuació s'esmenten :

Cap de Negociat de primera, 10,000 ptes.

Cap de Negociat de segona, 7,500 ptes.

Oficial primer, 6,000 ptes.

Oficial segon, 4,500 ptes.

Auxiliar primer, 4,000 ptes.

Auxiliar segon, 3,250 ptes.

Art. 2.ª Els funcionaris administratius abans esmentats que abans del 30 de juny d'enguany percebin una retribució igual o inferior a 3,250 pessetes, seran adaptats al càrrec d'Auxiliar segon. Per a la definitiva adaptació a la plantilla del personal declarat inamovible per Decret del 24 de maig del 1934, caldrà que aquest es sotmeti a l'examen d'aptitud que disposa el Decret del 19 de desembre del 1933.

Els qui percebin una assignació superior a 3,250 ptes. i inferior o igual a 3,600 ptes., seran adaptats al càrrec d'Auxiliar primer.

Els qui percebin una assignació superior a 3,600 ptes. i inferior o igual a 4,400 ptes., seran adaptats al càrrec d'Oficial segon.

Els qui percebin una assignació superior a 4,400 ptes. i inferior o igual a 6,000 ptes., seran adaptats al càrrec d'Oficial primer. No es consideraran compresos en aquesta disposició els funcionaris ascendits amb posterioritat al dia 1.er de juliol del 1934, els quals seran adaptats a la categoria d'Oficial segon.

Els qui percebin una assignació superior a 6,000 ptes. i inferior o igual a 7,000 ptes., seran adaptats al càrrec de Cap de Negociat de segona.

Els qui percebin una assignació superior a 7,000 i inferior o igual a 10,000 ptes., seran adaptats a la categoria de Cap de Negociat de primera.

Art. 3.er Els funcionaris que tinguin una assignació no superior a 10,000 ptes. i que, en virtut de l'aplicació d'aquestes disposicions, no gaudeixin d'un augment de sou i no hagin obtingut millorament des del 1.er de juliol del 1934, percebran en concepte de gratificació, una quantitat equivalent a 600 ptes. anuals, distribuïda per mensualitats. El dret a aquesta gratificació cessarà automàticament per al qui la percebi, així que passi a un càrrec de categoria superior a la que resulti de l'aplicació d'aquesta Llei.

Per a l'aplicació de les disposicions anteriors no seran tinguts en compte els augments graduals per raó d'antiguitat, i sí solament l'assignació pel concepte de sou bàsic.

Art. 4.er El personal de la Generalitat adscrit a les Comissaries figurarà relacionat dintre de cada categoria en el lloc que li correspongui de l'escalafó general per la respectiva antiguitat en el servei.

Art. 5.er Els càrrecs de Secretari de Comissaria, Interventor delegat, Tresorer delegat, Cap de Recaptació en zona administrada per la Generalitat, Arquitecte, Aparellador i Delineant es consideraran especialment tècnics i tindran les assignacions que a continuació s'esmenten :

Secretari de Comissaria, 12,000 ptes.

Interventor delegat, 12,000 ptes.

Tresorer delegat, 9,000 ptes.

Cap de Recaptació en zona de primera, pessetes 9,000.

Cap de Recaptació en zona de segona, pessetes 7,000.

Arquitecte, 9,000 ptes.

Aparellador, 6,750 ptes.

Delineant, 4,000 ptes.

Tots els càrrecs relacionats en aquesta escala es consideraran places a extingir, excepció feta dels de Cap de Recaptació i el de Tresorer delegat.

Art. 6.er El personal subaltern que presta servei a les Comissaries es distribuirà entre els següents càrrecs :

Xofer, 4,200 ptes.

Porter major, 4,000 ptes.

Ordenances de primera, 3,650 ptes.

Ordenances de segona, 3,400 ptes.

Ordenances de tercera, 3,120 ptes.

Guardes, 3,120 ptes.

Art. 7.er Seran adaptats a la categoria d'Ordenances de primera els qui actualment perceben una assignació bàsica igual o superior a 2,800 pessetes.

S'adaptaran al càrrec d'Ordenança de segona els qui percebin una assignació superior a 2,100 pessetes i inferior a 2,800 ptes.

Els qui percebin 2,100 ptes. o menys se'ls assignarà la categoria d'Ordenances de tercera.

Art. 8.er Els Porters majors i Ordenances de primera, de segona i de tercera que prestin servei a les Comissaries tindran dret, sempre que no gaudeixin d'habitació gratuïta en edifici de propietat de la Generalitat o arrendat per aquesta, a una assignació anual de 480 ptes., en concepte d'indemnització per lloguer de casa.

Barcelona, 25 de juny del 1936. — El President, Francesc Farreres. — El Secretari, Lluís Bru i Jardí.»

Lectura d'una esmena presentada al Pressupost de Despeses del Departament de Justícia i Dret

(Es dona lectura al següent

«DICTAMEN

Reunida la Comissió de Finances, sota la presidència del senyor Pere Cerezo i Hernàez, ac-

tuant de Secretari el senyor Joan Sauret i Garcia, per tal d'examinar l'esmena presentada a la partida 15 de l'art. 2.ª del Pressupost de Despeses del Departament de Justícia i Dret, de conformitat amb l'art. 73 de l'Estatut Interior de Catalunya, acorda, per unanimitat, informar-la favorablement, autoritzant-ne la lectura a la Cambra.

Palau del Parlament, 23 de juny del 1936. — El President, Pere Cerezo. — El Secretari, J. Sauret i Garcia.»

(A continuació és llegida l'esmena següent:)

«AL PARLAMENT

Tenint en consideració que la publicació, durant més de cinc anys, de les disposicions legals i reglamentàries al *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*, pel mateix ordre que han estat dictades, barrejades amb edictes, anuncis i requisitòries d'Ajuntaments, Jutjats i particulars, fa ja que, fins i tot per a funcionaris i professionals, sigui difícil trobar una disposició determinada sense una pèrdua de temps considerable, dificultat que s'anirà creixent fins a fer-se, més endavant, materialment impossible;

Atès que ja s'ha fet necessària l'edició oficial d'una compilació legislativa que compregui, a més de les disposicions pròpiament legislatives, totes les d'altra mena de caràcter legal, com Decrets, Ordres, etc., i la jurisprudència civil, administrativa i contencioso-administrativa que dictin els Tribunals competents, sentant així, d'una manera definitiva i oficial, el text legal de les lleis, sentències i demés disposicions a què haurien de referir-se sempre les resolucions que a base d'aquelles haguessin de dictar-se, els Diputats que sotasignen tenen l'honor de sotmetre a la deliberació del Parlament de Catalunya la següent esmena al Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat per al segon semestre de l'any en curs:

Esmena

Art. 1.^r És autoritzat el senyor Conseller de Justícia i Dret per a procedir a la publicació d'una edició oficial de la *Col·lecció Legislativa de Catalunya* que compregui totes les disposicions emanades del Parlament de Catalunya, de les Conselleries i Centres corresponents i les sentències dictades pels Tribunals Superiors de Catalunya, en fascicles trimestrals, formant un volum anual, amb els corresponents índexs cronològics i alfabètics de matèries.

Art. 2.ª Pel que fa referència a les sentències que publiqui el Tribunal de Cassació de Catalunya, en compliment del que disposa l'Ordre dictada pel senyor Conseller de Justícia i Dret amb data 28 de maig del 1936, es disposarà que sigui enviat un exemplar de cada publicació a l'oficina de redacció de la *Col·lecció Legislativa de Catalunya*, que es crea en virtut de la present esmena.

Art. 3.^r Per tal d'atendre a les despeses que ocasioni l'aplicació de l'art. 1.^r s'augmentarà en 15,000 ptes. la partida 15 de l'art. 2.ª del Pressupost de Despeses del Departament de Justícia i

Dret, que fa referència a impressió de memòries, llibres, projectes, etc., etc., quantitat que ve compensada en el Pressupost d'Ingressos amb l'augment que s'aplicarà pel mateix import de 15,000 pessetes a la part. 1.ª de l'art. 2.ª del cap. II del Pressupost general, increment que es calcula que produirà la subscripció a la dita publicació.

Palau del Parlament, 19 de juny del 1936. — Pere Mies. — J. Andreu. — Antoni Xirau. — R. Abadal. — A. Rovira i Virgili. — J. Sauret i Garcia. — Pere Blasi. — J. Companys. — Ribes i Soberano. — Sol. — Carles Gerhard. — F. Arnau i Cortina. — M. Serra i Moret. — Fronjosà. — J. Fàbrega. — Casademunt. — Battestini. — Ruiz i Ponsetí. — Joan Balart. — Bancells. — Armendarès.»

Proposició incidental demanant la discussió immediata dels anteriors dictàmens

(Es dona lectura a la proposició incidental següent:)

«AL PARLAMENT

Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de sotmetre a la Cambra la següent

Proposició incidental

Que donades les circumstàncies excepcionals que concorren en el dictamen de la Comissió de Pressupostos sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat per al segon semestre d'enguany i altre dictamen de la mateixa Comissió referent a la regulació de les categories del personal administratiu i subaltern que presta servei a les Comissaries de Girona, Lleida i Tarragona que acaben d'ésser llegits a la Cambra, no s'apliqui en aquest cas l'art. 21 del Reglament i es pugui, per tant, procedir a la discussió immediata dels alludits dictàmens.

Palau del Parlament, 26 de juny del 1936. — Blasi. — Armendarès. — Fontbernà. — Puig i Ferrater. — Sellés. — Bancells. — Sauret. — Josep Companys. — Rovira i Virgili. — Balart.»

(Entren a la Cambra els honorables senyors Consellers de Justícia i Dret i d'Economia i Agricultura.)

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Senyors Diputats: Aquesta Minoria no té cap inconvenient en la declaració d'urgència que demana aquesta proposició incidental a la qual s'ha donat lectura. Ara, però, donada la manera com ha vingut presentat aquest dictamen, amb les dificultats amb què ens trobem per a conèixer amb detall aquest dictamen i, per consegüent, per la presentació de vots particulars i esmenes, nosaltres ens acollim a la reconeguda i constant discreció de la Presidència, per les facilitats que dona a les Minories, perquè no ens posi dificultats per a la presentació

de vots particulars i esmenes a aquest dictamen.

El Sr. PRESIDENT: No crec que hi hagi dificultats, ni per part de la Presidència, ni per part del Conseller, ni per part de la Comissió, per a donar tota mena de facilitats a les Minories.

Així és declarada la urgència? (*Assentiment.*)

Resta aprovada la proposició.

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a la regulació de les categories del personal administratiu i subaltern que presta servei a les Comissaries de Girona, Lleida i Tarragona

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN: Crec que donada la manca de temps de què disposem per l'aprovació d'aquest dictamen i, en tot cas, havent-se de produir la manifestació del punt de vista d'aquesta Majoria en la discussió de l'articulat, aquesta Comissió entén que no té, per ara, res a afegir a les explicacions donades per l'honorable senyor Conseller de Finances el dia de la presentació d'aquest Projecte complementari dels Pressupostos. En tot cas, espera de les Minories que voldran aprovar-lo tal com ve, i si hi tenen alguna cosa a objectar, la Comissió contestarà.

El Sr. PRESIDENT: Obert el debat de totalitat, hi ha algun senyor Diputat que vulgui fer ús de la paraula?

El Sr. ROVIRA I ROURA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURA: Senyors Diputats: Unes breus paraules per a impugnar el dictamen aquest que se'ns acaba d'ésser llegit i que, realment, nosaltres hem contemplat amb astorament la solució donada, puix que semblava que anava a ésser un criteri completament diferent el que figuraria en el dictamen de la majoria de la Comissió, pel que havia passat en aquesta. Això porta com a conseqüència que no hem pogut ni tan sols concretar en uns vots particulars el criteri d'aquesta Minoria. Però amb tot, jo em permetré fer una impugnació de totalitat per a significar la injustícia que representen en conjunt els extrems d'aquest Projecte de Llei, convertit en dictamen de la majoria de la Comissió.

Jo crec que aquesta era una qüestió que no havia d'ésser escatida en aquests moments, màxim quan ha vingut a la Cambra el Pressupost, que reconeixem que ni per desig del Conseller de Finances ni del Govern de la Generalitat de Catalunya, sinó per imperatiu de la realitat, ha vingut a discutir-se amb una precipitació extraordinària, precipitació que no ha fet possible que per part dels senyors Diputats s'obtingués aquell conjunt de dades que són indispensables per a l'examen d'un Pressupost, o que la Comissió pogués fer totes aquelles comparacions que són indispensables entre els Pressupostos anteriors i entre les resultàncies de les recaptacions dels diferents impostos. Però si hi havia totes aquestes dificultats, això havia de determinar molt més que un Projecte

de la naturalesa d'aquest que es porta aquí referent al personal de Comissaries, no s'unís la seva sort a la del Pressupost, fent-lo participar també d'aquest conjunt de precipitacions que indiscutiblement estan en contradicció amb la transcendència del problema que es debat. Fóra el més lògic i el més natural que totes aquestes qüestions que afecten a acoblament de personal s'haguessin deixat pel moment en què es presentés el Projecte de Llei que aprovés un Estatut de Funcionaris de la Generalitat, i en aquest sentit aquesta Minoria presentarà un vot particular encaminat a mantenir el criteri de què totes aquestes qüestions que afectin a personal quedin en suspens en tant que aquest Estatut de Funcionaris no vingui al Parlament de Catalunya.

(*Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller d'Obres Públiques.*)

Aquest, que era el criteri lògic i el criteri natural, ha estat en realitat rebutjat pel Govern de la Generalitat de Catalunya, des del moment que es porta aquest Projecte de Llei; i ho ha estat també per la majoria de la Comissió, des de l'instant en què, amb sorpresa nostra, ha vingut, precisament, a dictaminar en la forma continguda en aquest projecte.

Jo estimo que tal com ve el projecte, que, com deia abans, és una claudicació evident d'allò que semblava que la Majoria havia aprovat, jo estimo que ve a mantenir una desigualtat absoluta que és irritant sota tots conceptes. Es desenfoca en absolut un problema que es planteja en la Comissió, que havia de tenir una adequada solució i que, en canvi, semblava que n'anava a tenir una altra, i, en definitiva, ha estat una tercera la que ha vingut a concretar-se en el dictamen de la majoria de la Comissió de Pressupostos. Qüestió cabdal debatuda dintre de la Comissió de Pressupostos, qüestió cabdal d'aquest Projecte de Llei, qüestió que, en definitiva, ha d'ésser aquella sobre la qual principalment ha de pronunciar-se el Parlament, és la de si ha de conceptuar-se en una diferent situació el personal de les Comissaries i el personal adscrit a la Generalitat de Catalunya en les seves oficines de Barcelona. Hi ha hagut dos criteris fonamentals: Un criteri, el d'establir aquesta distinció entre els funcionaris que presten els seus serveis a Barcelona i els funcionaris que presten els seus serveis a les distintes Comissaries de la Generalitat; hi ha hagut un altre criteri, per virtut del qual venia a establir-se una igualtat entre els funcionaris que presten els seus serveis en les oficines centrals de la Generalitat i aquells que els presten a les Comissaries. Quan semblava que aquest segon criteri era el que anava a surar, ara ens trobem, pel contrari, en què ve un dictamen de Majoria que manté, precisament, tot el criteri contrari a aquell que semblava que mantenia la Comissió, que estableix aquesta desigualtat irritant. I dic desigualtat irritant quant ve a distingir entre funcionaris de Comissaries i funcionaris del centre de la Generalitat. És indubtable que els funcionaris de les Comissaries i els funcionaris que tenen al seu càrrec unes funcions en l'Administració central de la Generalitat, s'afirmarà — i s'ha vingut afirmant — que no han d'estar tots

collocats en una gradació exactament igual. Però la solució que s'ha de portar en aquest problema de desigualtat en els funcionaris ha d'ésser indubtablement de desigualtat en les categories. El que no és admissible, sota cap concepte, és el que fa el Projecte de Llei, convertit en dictamen de majoria de Comissió, en crear aquesta desigualtat dintre de les mateixes categories. No hi ha cap organització estatal que creï un doble Cos de funcionaris, un Cos de funcionaris exclusivament per a aquells serveis que es presten a les oficines centrals i un altre per a aquelles altres serveis que es prestin a les oficines departamentals o provincials. El Cos és sempre exactament el mateix; la retribució dintre les mateixes categories és exactament igual. Ara, però, el que sí podia fer el Govern, el que era més lògic i natural, és que en l'Administració central de la Generalitat es vingués a establir unes superiors categories dintre el Cos general de funcionaris, i que, en canvi, en les Comissaries les places a elles assignades fossin, precisament, una plantilla de funcionaris d'una categoria inferior a aquella plantilla que s'hagués assenyalat per als diferents Departaments de les Conselleries.

(*Entra a la Cambra l'honorable senyor President de la Generalitat.*)

Així, per exemple, és indubtable que el qui porta un Negociat dintre una Comissaria no és lògic ni natural que estigui equiparat al qui porta un Negociat dintre una Conselleria qualsevol, la de Treball, la d'Assistència Social, la d'Obres Públiques, etc. Però això no s'ha de solucionar en el sentit de determinar que serà un Cap de Negociat, per exemple, de primera en els dos casos, i que el Cap de Negociat de primera de Barcelona cobrarà una quantitat i el Cap de Negociat de primera o de segona categoria en les Comissaries cobrarà un sou completament diferent.

La solució havia d'ésser que, per exemple, aquell qui exercia aquest càrrec de Cap de Negociat en una Comissaria hauria de tenir una categoria superior, que s'hauria de requerir per a poder exercir aquest servei, posem per cas, la categoria de Cap de Negociat de primera classe, i, en canvi, que fos suficient dintre una Comissaria per a poder exercir aquest servei la categoria, posem per cas, d'oficial primer o de Cap de Negociat de segona, de tercera o de quarta classe...

El Sr. CONSELLER de Finances: No n'hi ha de Caps de Negociat de tercera i de quarta classe!

El Sr. ROVIRA I ROURE: Però podrien crear-se. El cas, senyor Conseller, no és que n'hi hagi. Ara, el problema que plantejo és que tot això hauria de venir en un Estatut de Funcionaris, i allí escatiríem les diferents classes de Cap de Negociat que convenien. I tant pot ésser que nosaltres determinéssim que n'hi haguessin dues com deu. I llavors, venir a determinar concretament les funcions dintre els Departaments centrals de la Generalitat dividits en aquesta naturalesa portaria com a conseqüència aquesta plantilla, que correspondria a tants Caps de Negociat de tal categoria, de tal altra, o de tal altra. En canvi, en les Comissaries vindrien a establir-se les plantilles que correspondrien a cada una de les Comis-

saries i en elles s'assenyalaria si hi havia d'haver o no hi havia d'haver Caps de Negociat; si hi havia d'haver oficials d'aquesta categoria, o no. És a dir, que la diferenciació entre els distints serveis que realitzessin a l'organització central de la Generalitat i els serveis que tinguessin lloc en les diferents Comissaries, ja vindria determinada, puix que pels diferents serveis s'exigiria una diferent categoria en els distints funcionaris.

Però el que no és admissible, el que no es pot admetre sota cap concepte, és crear aquesta situació de desigualtat per virtut de la que el mateix Cap de Negociat de primera classe, el mateix Cap de Negociat de segona, el mateix oficial primer, si presta els seus serveis a Barcelona cobri una determinada quantitat, i si presta els seus serveis a una de les Comissaries, cobri una quantitat completament diferent. Podria argüir-se també — i s'ha argüït —, que això pot estar basat en uns motius de residència, en què la vida sigui més cara, per exemple, a Barcelona, que no pas en aquelles poblacions on estan radicades les diferents Comissaries. Això tampoc seria admissible sota cap concepte; això podria determinar com a màxim que s'assenyalés que els funcionaris que tinguessin la residència en una determinada població se'ls donés una indemnització per residència. Però el que no és admissible sota cap concepte, és que s'assenyalin aquestes dues classes de funcionaris; uns funcionaris que tenint una categoria exactament igual als altres, cobren una quantitat diferent. Amb tot, jo tampoc m'inclinaria per aquesta indemnització de residència, i jo no m'inclinaria per aquesta indemnització de residència, perquè si és veritat que la residència a Barcelona pot comptar unes majors despeses, també és indubtable que comporta ensems, unes altres millores de caire moral: per exemple, el funcionari que fins a determinada edat, pel fet de tenir els seus fills petits, la residència a les antigues províncies, a les poblacions on hi ha les Comissaries, és una residència que pot no provocar-li perjudicis, aleshores sí que pot tenir aquest avantatge de les menors despeses. En canvi, arriba un moment en què perquè els seus fills han arribat ja, per exemple, a una determinada edat, es sacrificarà inclús anant a una població on la vida sigui més cara, perquè de continuar en aquelles poblacions on la vida és més barata, també tindrà unes majors despeses per la necessitat en ell imprescindible si vol donar una determinada educació al seus fills de traslladar aquests a Barcelona, perquè puguin seguir-hi un conjunt d'estudis que no podrien seguir ni a Lleida, ni a Tarragona, ni a Girona. Per això, jo entenc que el sistema d'indemnitzacions per residència, tampoc seria admissible, perquè unes coses porten les compensacions d'altres coses, i crec que el criteri més just, el criteri veritat, el que correspon, és el que assenyalava jo abans: totes les places que corresponguin precisament a serveis prestats en l'organització central de la Generalitat de Catalunya, a aquestes places donar-los una major categoria. En canvi, aquelles places que puguin correspondre a la Comissaria, no donar-los una categoria tan elevada. Això, per exemple, ho fa l'Estat espanyol. A l'Estat espanyol els Cossos de funcionaris són diferents segons els diferents

serveis que presten; hi ha el Cos de funcionaris de Governació, el Cos de funcionaris administratius d'Obres Públiques, el Cos general de funcionaris d'Hisenda, etc. I no se li ha ocorregut establir un Cos de funcionaris de l'Administració central i un altre Cos de funcionaris de les Administracions provincials! No; tots els funcionaris formen un únic escalafó i tots els funcionaris poden, independentment, prestar els seus serveis en l'Administració central i en l'Administració provincial. Ah!, però en els Ministeris és necessari, és indispensable tenir unes determinades categories per a poder anar a fer-se càrrec de certs serveis; però en canvi, per a poder arribar a la més alta graduació, als més alts serveis que es presten en províncies, diríem — per exemple — en el Cos general del Ministeri d'Hisenda Pública, per ésser delegat en una província n'hi ha prou en tenir la categoria de Cap de Negociat, inclús de tercera classe. En canvi, quan es tracta d'una plaça de Cap de Negociat que s'hauria d'exercir en el Ministeri, ah!, llavors es requerirà a aquell funcionari que hagi arribat quan menys a tenir la categoria de Cap d'Administració civil. Fent-ho també nosaltres així, desapareixeria aquesta injustícia que sembla que vol assenyalar dues categories de catalans; una, els catalans de Barcelona; l'altra, els catalans de fora de Barcelona. En canvi implantaríem el que és lògic i natural; que és el que sembla que perseguia el Govern, que entenent que els serveis que es presten aquí, al centre de Catalunya, són serveis més delicats, han d'anar retribuïts d'una major manera, perquè aquesta major retribució ja la comportaria el major grau dintre de l'escalafó general que s'establiria de funcionaris.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Un segon punt que jo estimo també que és absurd en aquest Projecte de Llei que ha estat presentat pel Govern i que ha estat convertit en dictamen de Majoria, és aquell en virtut del qual s'assignen les diferents categories dels funcionaris, no segons els serveis que hagin prestat, no segons la duració, no segons el nombre d'anys de serveis que portin, sinó que, pel contrari, s'ha anat al més simplista i al més absurd de tots els criteris, que és el que portarà com a conseqüència el major nombre d'injustícies. És diu: tindran aquesta categoria tots aquells funcionaris que fins a l'actualitat hagin percebut aquest determinat sou; tindran aquesta altra categoria tots aquells altres funcionaris que fins aquest moment hagin percebut aquests altres determinats sous, etc. Doncs bé; al meu entendre i tornant al meu primitiu criteri que tot això s'havia de deixar per a quan es fes l'Estatut de Funcionaris de la Generalitat de Catalunya, calia haver anat a acusar concretament, a acusar d'una manera exacta quins eren els serveis que havia prestat cada un dels funcionaris, quina plaça havia vingut regentant, quina naturalesa de serveis era els que havia prestat a la Generalitat i, ensems, al costat de tot això, anar a determinar també els anys de serveis que portaven tots aquests funcionaris, perquè aleshores, d'aquesta manera s'haurien tingut en compte aquests altres dos factors que, al meu entendre, tenen molta més impor-

tància que el sou que s'hagi percebut; és a dir, l'antiguitat en la prestació dels serveis a la Generalitat, i la naturalesa d'aquests serveis. Perquè, realment, l'antiguitat i els serveis prestats a la Generalitat són dues consideracions que han determinat la vida del funcionari, que han estat conseqüència de la seva aptitud.

L'home que ha donat un rendiment durant un nombre determinat d'anys, l'home que l'ha donat en una determinada categoria, al meu entendre, té molt més dret a ocupar determinats llocs en aquest escalafó, que no pas el pugui tenir aquell senyor que se li ha arribat a assignar un determinat sou, perquè aquest determinat sou pot haver estat precisament conseqüència moltes vegades del favoritisme. En canvi, l'antiguitat en la prestació dels serveis ja no pot haver estat a causa del favoritisme; l'haver prestat els serveis en una dependència o en una altra, haurà estat en la majoria dels casos — jo no vull dir que el favoritisme algunes vegades no hagi pogut influir — en la majoria dels casos haurà estat a conseqüència de l'aptitud.

Per això, al meu entendre — i partint sempre del principi de què no s'havia d'haver presentat aquest Projecte de Llei, sinó que s'havia d'haver anat a la regulació definitiva del Cos de funcionaris de la Generalitat de Catalunya —, s'havien d'haver fixat les categories segons aquests altres dos factors, sens perjudici que també en determinats casos pogués influenciar aquest tercer factor dels sous percebuts fins a l'actualitat. Però aquest altre factor, en definitiva, és el menys important de tots tres, i en canvi, el Projecte del Govern, convertit ara en criteri de la Majoria de la Comissió — amb tot i que semblava que aquest criteri era un altre — és, al meu entendre, el més inadmissible de tots.

Hi ha, encara, altres punts. Per exemple, l'article 4.º. Sembla que en aquests moments ha canviat el criteri de la Comissió respecte de l'anterior projecte. Si mal no recorde, el projecte del Govern deia que es formaria l'escalafó situant primerament els funcionaris que prestessin els seus serveis a Barcelona...

El Sr. CONSELLER de Finances: Permeti el senyor Rovira i Roure. Si hagués assistit a la primera reunió de la Comissió hauria escoltat com, espontàniament, aquest Conseller manifestava que havia estat un simple error de còpia, per prendre aquell primer projecte en lloc d'un segon projecte. No hi ha hagut variació.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Senyor Conseller: Tinc coneixement, pel que m'han manifestat els meus companys, d'això; però jo tinc necessitat també d'argumentar respecte d'aquest article, que tal com ve redactat ara, sembla il·lògic per unes raons que exposaré i que són les que jo anava a dir. Jo deia: Anteriorment s'assenyalava que primer anirien els funcionaris que presten els seus serveis a Barcelona i a continuació anirien els funcionaris que presten els seus serveis a les ex-províncies, a les Comissaries; en canvi, ara, amb un criteri més lògic, es diu que cada un anirà al lloc que li correspongui. Però ara, tal com està redactat això — i d'aquí el perquè parlar de l'article 4.º, perquè si no hi hagués altre motiu que

el de semblar-me que estava millor ara aquest redactat que l'anterior, ja no hi hauria perquè parlar-ne—tal com està això redactat, quant ha sorgit ja el cos únic que sembla deduir-se d'aquest precepte, tenint en compte una comparació d'aquest article amb el primer, a mi se'm suggereix un dubte, i això és el que volia exposar a l'honorable senyor Conseller de Finances, i és per això que he volgut parlar de l'art. 4.^b

Què resulta aleshores? ¿Que situats en aquesta forma els funcionaris de la Generalitat podrien anar a prestar indistintament els serveis a Barcelona i a les Comissaries? A mi em sembla això el criteri lògic i natural, perquè des del moment en què existeixi un sol escalafó, com deu existir sens dubte, els funcionaris en uns determinats moments poden venir a prestar els seus serveis a Barcelona, i en altres moments pot enviar-se'ls a prestar els seus serveis a les Comissaries, segons les necessitats dels serveis i segons les peticions dels funcionaris en relació a les necessitats d'aquests serveis, les quals han d'estar sempre per damunt de les conveniències dels funcionaris.

Però, ¿què passarà si aquest és el criteri, que jo suposo que serà admès des del moment en què es dona aquest redactat a l'art. 4.^b? ¿Que el funcionari, per exemple, Oficial primer, que presta els seus serveis a Barcelona, i que pel fet d'ésser Oficial primer a Barcelona té, si mal no recordo, 7,000 ptes., pel sol fet d'ésser traslladat a Lleida ja aleshores solament tindrà 6,000 ptes? ¿Que el funcionari que essent Oficial primer a Lleida, o a Tarragona, o a Girona, que cobra aleshores 6,000 pessetes, en un moment determinat, pel sol fet d'ésser traslladat a Barcelona, ja passarà a la categoria d'Oficial primer de 7,000 ptes.? Això, al meu entendre, és una enormitat. Però l'enormitat no neix, doncs, del contingut de l'art. 4.^b, que és lògic i natural; l'enormitat neix precisament de què l'art. 4.^b no s'ha tingut en compte en redactar l'art. 1.^r

Hi ha encara unes altres anomalies, a criteri meu, dintre del mateix Projecte de Llei. Així, per exemple, quan parla d'aparelladors i de delineants, sembla que es vol referir als d'una determinada categoria, i es crearà una altra situació plenament irritant entre els delineants i els aparelladors que prestin llurs serveis en unes dependències i els que els prestin en altres. Perquè, per exemple, a Obres Públiques s'ha donat ja unes determinades categories i unes possibilitats d'ascensos, i en canvi aquests que es regulen per l'article 5.e, no tenen ni aquestes categories, ni tenen aquestes possibilitats d'ascensos, i, a més, tenen uns sous molt inferiors.

Tot això, en definitiva, representa, per tant, que en tot el projecte hi ha hagut un criteri de plena parcialitat en la distinció de funcionaris, distingint funcionaris, podríem dir, de primera categoria, i funcionaris de segona categoria; funcionaris que per una sola circumstància, la de residència, dintre d'un mateix concepte tenen uns altres sous completament diferents segons es trobin en una situació de residència, o es trobin en una altra situació de residència. Com que totes aquestes qüestions de desigualtat són plenament irritants, són qüestions que porten sempre com

a conseqüència que aquells funcionaris als quals s'ha col·locat en una situació superior, mirin sempre amb un aire de superioritat aquells altres que se'ls ha col·locat en una situació inferior, jo entenc que tot això hauria de desaparèixer, que hauria d'ésser reservat per a l'Estatut de Funcionaris, que hauria de portar-se a aquesta Cambra amb la màxima rapidesa. I que aleshores s'anessin a buscar, precisament, aquelles desigualtats que són imprescindibles, no per la situació aquesta que es crea en aquest Projecte de Llei, sinó en aquella altra forma que jo assenyalava: que en les diferents funcions que s'exerceixin aquí en el centre de l'organització de la Generalitat, s'exigeixi una certa categoria superior dintre de l'escalafó general que l'exigida en aquells funcionaris que presten llurs serveis a les Comissaries. I res més.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Breus paraules, unes d'elles sense importància, per a fer notar que jo no vaig poder estar a la Comissió quan es va discutir el Projecte de Llei de què ara es parla, i en canvi, m'han fet l'honor de collocar-me al dictamen entre una sèrie d'estimats amics, mentre que en el dictamen del Projecte de Llei de Pressupostos no hi figuro, malgrat haver assistit amb certa freqüència a les reunions de la Comissió. I dic això, no precisament perquè m'esborrin d'un lloc i em posin en un altre, sinó per a justificar que digui quatre mots sobre un Projecte de Llei el debat del qual a la Comissió no vaig poder presenciar.

En primer lloc, em sembla que la intenció del Govern i de la Majoria del Parlament en sostenir aquest Projecte de Llei, és que preveu per a data imminent la divisió territorial de Catalunya, o sigui, la supressió de les Comissaries. Aquesta em sembla la raó principal que pugui haver-hi per a mantenir aquest escalafó a l'art. 1.^r I en realitat a mi em sembla que ha d'ésser així, perquè, sigui la que sigui la divisió administrativa que fem al mapa de Catalunya, jo crec que no hi haurà cap servei ni cap organisme, ni tan sols en l'ordre públic, que justifiqui la persistència de les actuals Comissaries. I ara que parlem de Comissaries, jo em permeto suggerir al senyor Conseller de Finances i a tot el Govern, la idea d'una economia que no serà tan menyspreable. Nosaltres hem vist amb satisfacció un acord apujant a 15,000 pessetes les assignacions als senyors Comissaris, a extingir de la Generalitat. Em sembla que per al decòrum de la funció era gairebé necessari, però no és precisament necessari per la feina que pesa sobre les Comissaries, perquè hi ha, quan menys en el paper — si bé que en certes comarques exclusivament al paper —, uns Delegats de Treball que tenen una demarcació corresponent al que eren les ex-províncies. En canvi, com que només existeixen al paper per a certes comarques, hi ha realment avui alguns Comissaris que es troben agomolats de feina perquè han de fer-se càrrec de gran nombre de funcions que haurien d'ésser d'aquests Delegats de Treball.

No és per aquí l'economia; el Delegat de Treball entenem que és necessari que subsisteixi. Tant ho entenem, que trobem la manca d'activitat

d'alguns d'ells; per això deia les paraules anteriors. Però, en canvi, abans hi havia, i crec que es volen restablir, i de fet ja són restablerts — malgrat que l'economia en xifres no es pugui traduir, perquè ara no hi ha consignació —, els Delegats d'Ordre públic. Bo és que augmentem la consignació als Comissaris a extingir, però fem-los assumir les funcions d'ordre públic, perquè si no, ¿quines funcions els queda als Comissaris de la Generalitat a les comarques? Obres Públiques, que donaven bastanta feina en el sistema antic? Aquestes queden fora de llur jurisdicció. Em penso que respecte de la part sanitària només els queda la Presidència d'aquelles Comissions o Junes, que jo anomeno nominals o de *tutti quanti*, perquè són els mateixos senyors a totes les Junes de sempre. Amb la instauració dels Centres Sanitaris Intercomarcals hom els ha tret la feina. Donem-los, doncs, l'Ordre públic, i quan menys ens estalviarem de 12,000 a 15,000 pessetes per comarca.

Ara, quant al que deia el senyor Rovira i Roure — jo no he pogut escoltar-lo amb gran detall, malgrat que l'escoltava amb un gran interès, perquè realment jo escolto sempre, com tots els senyors Diputats, amb molt d'interès, el que diu el senyor Rovira i Roure, malgrat que no ens convenci moltes vegades —, però no he de recollir el que ell deia, perquè ha fet més aviat una mica de demagògia respecte de les mides que es proposen en aquest Projecte de Llei.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Tal com jo ho plantejava, no hi ha demagògia!

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: El que jo crec és que no hi ha cap inconvenient — crec que no deu existir quan el Govern així ho ha fet, i la Comissió així ho ha admès —, que el personal estigui fix en un lloc determinat. El personal deixa al lloc on exerceix el seu servei aquelles arrels d'amistat i altres d'interessos legítims; però des del punt de vista burocràtic el personal no ha de fer arrels en cap lloc. Doncs el dia que s'acordi extingir les Comissaries, aquest personal no podrà ésser posat al carrer; aquest personal no és a extingir. El que és a extingir és el de l'article 5.ª, i m'ho explico molt bé. Però si suprimim les Comissaries abans, i suprimir les Comissaries aquestes existint aquelles dues categories, sou a part, d'uns empleats definitius, i uns altres extingibles, em dirà la Comissió: Ja vindrà el Govern amb una disposició que ho resolgui. D'acord! Però aleshores — i potser en això el senyor Rovira i Roure té raó — sorgirà la dificultat de poder assimilar aquest personal dintre de l'escalfó general dels dependents de la Generalitat de Catalunya. També se'm pot dir pel Govern i per la Comissió, que aleshores hi haurà l'Estatut de Funcionaris; però és que aquell Estatut ara el prejutgem nosaltres, perquè, ¿què en traurem que l'article 4.ª reconegui l'antiguitat? Jo no sé com es podrà fer córrer l'escalfó.

Ara, respecte a la retribució, jo em penso que tot Govern, tot Parlament, ha de tenir un criteri fix, que és universal al món, respecte dels seus funcionaris: a igualtat de treball, a igualtat de responsabilitat, igualtat de retribució. I dintre les Comissaries, malgrat la seguretat que sempre el

Govern delegarà les seves funcions en les Comissaries en persones aptes, no podem exigir als funcionaris que siguin unes enciclopèdies; demanem-los una gran capacitat de treball, però no que tinguin una tal preparació que constitueixin un personal secundari, jo m'atreiria a dir més capaç que el que presta llurs serveis als Departaments centrals.

Si cada dia a les Comissaries se'ls minva el cercle de les seves atribucions en qüestions que no estan preparades per a atendre, podem posar-hi personal al qual se li doni, nominalment, una representació elevada, però que econòmicament no se'l retribueixi tant.

Cal pensar que el Govern té mà poderosa per a mantenir aquest projecte i que seran vençudes les dificultats segurament. Però, en el cas que l'encert no acompanyés a la Comissió o a la Cambra, nosaltres compartirem la responsabilitat, però, ah!, directament la màxima responsabilitat serà de la Comissió.

I sí que voldria que el Govern hagués sentit allò de suprimir els Comissaris d'Ordre Públic, per altra raó encara més important. El Comissari de la Generalitat a les comarques és el representant directe, i per això se li diu Comissari de la Generalitat. La funció d'Ordre Públic requereix un contacte directe i constant, requereix una compenetració espiritual constant i perfecta amb el Govern, i és ell, per tant, el que el personifica i s'ha de sostenir que quan s'aparta el més mínim d'aquesta compenetració que ha d'existir, el Comissari delegat de la Generalitat deixa d'ésser adequat i idoni representant del Govern. I el Comissari d'Ordre Públic no és el representant del Govern, sinó que és simplement un òrgan, una roda de l'Administració, del Poder executiu, i en aquest sentit, no caldria que fos més que un Inspector de primera, de segona o de tercera, del Cos de Vigilància i Inspecció de la Generalitat.

S'augmenta el sou als Comissaris; i si hi ha un Delegat o un Comissari de Treball, què queda als Comissaris de la Generalitat, si no queda per a ells el que fa referència a Obres Públiques i Ordre Públic? I res més, senyors Diputats.

El Sr. FARRERES I DURAN: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN: Senyors Diputats: He escoltat amb cert astorament la disertació del senyor Rovira i Roure en el punt que feia l'apologia del funcionament de l'Estat, del sistema establert per l'Estat pels seus funcionaris, i el volia comparar amb el sistema que ell creu trobar a la Generalitat, confonent el que està establert a la Generalitat. Cal tenir en compte que no es tracta de creació, que no es tracta de crear ni d'establir res, sinó que es tracta simplement d'adaptar uns serveis existents. L'Estat, que jo sàpiga — i el senyor Rovira i Roure crec que no em demostrarà el contrari — no s'ha trobat mai, com la Generalitat, amb aquest cas d'adaptació de serveis. Potser, en un moment donat, per un abús de Poder, l'Estat, després del 6 d'octubre, va voler invadir les funcions de la Generalitat i no se li va ocórrer l'adaptació de cap classe.

Per tant, podia haver-se excusat el senyor Rovira i Roure de fer aquesta apologia de l'Estat, que en definitiva ve a ésser una condemnaió sistemàtica de la política de la Generalitat o de la política que imagina el senyor Rovira i Roure que fa la Generalitat. El senyor Rovira i Roure es refereix a «diferència de categories», a «establir diferència de categories», a «establir injustícies irritants», i quan pronunciava aquesta sèrie de paraules i de frases, que ha anat intercalant en el curs de la seva peroració, jo no he volgut interrompre'l, però tenia a flor de llavis la frase: «adaptació de serveis».

El Govern de la Generalitat es va trobar amb desigualtats provinents dels respectius règims de les antigues Diputacions, desigualtats provinents de la manera de desenrotllar cada una d'aquestes Diputacions la seva política pròpia, i això va donar per resultat que la Generalitat es va trobar amb un personal que no tenia igual, ni els escalafons, ni les categories, ni els sous. Aleshores, el Govern es trobava que havia de resoldre aquestes situacions en els Pressupostos, tot esperant l'Estatut de Funcionaris. Aquesta vegada, en aquest Pressupost, si haguéssim d'arribar al criteri que semblava assenyalar el senyor Rovira i Roure, hauríem d'esperar l'Estatut de Funcionaris.

És evident que entre els funcionaris de la Generalitat que presten servei a les Comissaries delegades existeixen desigualtats que el senyor Rovira i Roure pot creure que són irritants; però, amb aquest projecte es comencen a subsanar aquestes desigualtats, establint un augment en totes les categories; es comencen a subsanar aquestes desigualtats assenyalant ja la necessitat que quan vingui aquest Estatut de Funcionaris, que per boca autoritzada del senyor Conseller de Finances s'ha dit que el Govern té el propòsit de presentar dintre del pròxim trimestre, aleshores, en successius Pressupostos, serà bona avinentesa per a fer les adaptacions que siguin precises i justes. En parlar d'aquestes desigualtats, el senyor Rovira i Roure deia que es podien suprimir títols pomposos, però cal tenir en compte que no s'han de lesionar interessos creats; perquè la Generalitat no pot lesionar aquests interessos creats, s'han de respectar categories. La Generalitat, en aquest aspecte, es troba enfront de casos de Caps de Negociat amb retribució igual o poc menys que Auxiliars o Oficials de la Generalitat a Barcelona, i per armonitzar la categoria i el sou hauria d'arribar, en alguns casos, a un augment de 4,000 pessetes, i això, per altra part, seria un augment irritant per altres funcionaris que només se'ls hagués augmentat una mica la seva assignació.

Hem de dir que nosaltres no som partidaris de les gratificacions de residència en l'àmbit petit de Catalunya i, en tot cas, sap el senyor Rovira i Roure que aquestes gratificacions haurien d'ésser per Barcelona. Però el senyor Rovira i Roure assenyalava l'existència a les Comissaries d'una mena de funcionaris, de catalans — diu — i d'una altra mena de catalans a la Generalitat de Catalunya, a Barcelona. No, senyor Rovira i Roure; com veurà, en aquest projecte — i em permeto dir-li entre parèntesi que va merèixer el vot dels

companys de la V. S. a la Comissió — ens trobarem, en el moment de fer aquesta adaptació de personal, que la Generalitat de Catalunya hauria d'haver fet les gratificacions de residència a un nombre excessiu de funcionaris; quant a aquests altres funcionaris que la V. S. vol presentar com de diferent categoria, o als quals se'ls aplica un tracte de disfavor o un tracte perjoratiu perquè són catalans funcionaris que presten el servei a les Comissaries, no hem de dir-li sinó que vagi la V. S. mirant les partides de l'art. 2.ª i veurà com no hi ha funcionari que no vingui augmentat en la seva retribució. Augmentat en tot el que mereix els seus serveis? No; augmentat dintre de les possibilitats del Pressupost actual, l'augment del qual representa una partida global que oscilla prop de 130,000 ptes. — ara no recordo exactament la xifra, però si la V. S. ho vol, ho miraré.

Quant a l'art. 5.º deia la V. S. — i, per tant, no li parlo de les al·lusions que ha fet a l'article 4.º, perquè una encertada interrupció del Conseller de Finances ja ha aclarit que en l'esperit d'aquest article hi venia reflexat el criteri del Govern —, quant a l'art. 5.º, dic, parlava el senyor Rovira i Roure de les places a extingir i assenyalava una desigualtat entre els delineants d'Obres Públiques de les Comissaries i dels de Barcelona. No, senyor Rovira i Roure, tot el personal d'Obres Públiques ha estat adaptat, i els delineants que troba la V. S. en aquests serveis a les Comissaries, amb desigualtat de sou, són els Ajudants dels Arquitectes, els Aparelladors i altres places a extingir. I precisament aquest criteri el compartia el seu company de Minoria senyor Carreres i Artau, sempre que existís la garantia que els serveis a prestar en els edificis que posseeix la Generalitat de Catalunya havien de quedar atesos.

Per tant, senyor Rovira i Roure, jo he de pregar la V. S. que no cerqui un efecte, com ja assenyalava el senyor Simó i Bofarull, en una qüestió que ja de per si és molt delicada i que per a molts resulta dolorós veure com es vol establir o crear en la ment d'alguns funcionaris, que hi ha per part del Govern, de la Comissió o de la Majoria de la Cambra, el criteri de tractar-los amb una irritant desigualtat. Res més lluny de nosaltres, senyor Rovira i Roure, tota vegada que el Govern en primer lloc, la Comissió i la Cambra, almenys la Majoria d'aquesta, tenen el criteri que aquesta adaptació és provisional i ve en principi amb aquest augment de sou a reparar injustícies; no entén que sigui una cosa definitiva, sinó que ho estima com a l'inici d'una ascensió que seguirà en Pressupostos successius.

Contestat el senyor Rovira i Roure, he de dir-li, abans que tot, que perdoni l'error que ha observat en la redacció d'aquest dictamen. Com comprendrà fàcilment el senyor Simó i Bofarull, no és imputable a la Comissió, sinó que es tracta d'una simple errada de transcripció o de còpia.

Quant a la divisió territorial, no és aquesta una cosa que afecti a la Comissió ni al projecte que estem discutint.

Pel que deia dels Delegats del Treball existents en algunes comarques, si em permet la V. S.

he de dir-li que els Delegats de Treball hi són a totes quatre Comissaries, i hi ha Inspectors i Ajudants d'Inspectors. Per tant, són places perfectament ateses, degudament ateses, i proveïdes per concursos convocats per mitjà del *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*. Quan parlava el senyor Simó i Bofarull de si eren aquestes places a extingir, jo he de dir-li que no es tracta de places a extingir, sinó a adaptar a l'escalafó general, i com que hi haurà molt aviat l'Estatut de Funcionaris, cada vacant es produirà d'acord amb l'escalafó i segons l'Estatut de Funcionaris que regirà d'ací breu temps, com he dit, tant que crec que estarà aprovat quan es discuteixi en aquesta Cambra el nou Pressupost.

Quant als restants aspectes, crec haver contestat les principals objeccions del senyor Simó i Bofarull, al qual agraeixo la col·laboració que semblava spendre's del sentit de les seves paraules. No interpreti, doncs, el senyor Simó que si no recullo altres aspectes del seu parlament és degut a una desatenció; no els contesto perquè cauen dintre de l'esfera del Govern.

I res més per ara, senyors Diputats.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Breus paraules per a rectificar, senyors Diputats: El senyor Simó i Bofarull començava el seu parlament atribuint-me una actuació demagògica que estava en ple acord amb el que deia després el senyor Farreres i Duran quan m'atribuïa el desig de produir certs efectes. Però jo no feia demagògia...

El Sr. FARRERES I DURAN: No he usat aquesta paraula.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Però sí el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Si molesta a la V. S., la retiraré. (*Rialles en tota la Cambra.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE: El senyor Simó i Bofarull no molesta mai. Però ni jo he volgut fer demagògia ni he volgut produir determinats efectes, per una senzillíssima raó: jo proposava una solució, que no sé fins a quin punt podia resultar més beneficiosa o més perillosa pels funcionaris de les Comissaries. Jo venia precisament a establir el criteri que havien sostingut dintre de la Comissió els meus companys de Minoria, en contra del que ha vingut a afirmar el senyor Farreres i Duran. Els meus companys de Minoria havien reconegut explícitament que, realment, que hi havia d'haver una major retribució dintre de Barcelona que a les Comissaries, i el que jo dic i el que sostinc no està pas en contradicció amb el que sostenien aquests companys meus de Minoria, sinó que el que jo dic i sostinc és que això s'ha de determinar en una forma que porti com a conseqüència una major categoria als funcionaris que exerceixen funcions determinades a Barcelona i als altres funcionaris que realitzen altres funcions a les Comissaries. De manera que no hi ha cap discrepància, sota cap concepte. On sí hi ha una discrepància evident és entre el criteri sostingut pel senyor Farreres i Duran a la

Comissió i el que sosté en aquests moments al Parlament.

El Sr. FARRERES I DURAN: Em permet la V. S. un aclariment? La V. S. no estava present a la Comissió, i jo he de dir-li que l'han informat malament. El President de la Comissió, en el curs de les deliberacions, no tingué altra actuació que sumar el seu vot a la Majoria en tots els casos, i jo no permetré al senyor Rovira i Roure ni a cap senyor Diputat que m'atribueixi la discrepància a què ha fet al·lusió.

El Sr. ROVIRA I ROURE: La Comissió votà en contra del criteri sostingut en aquests moments per la V. S., i, en sumar la V. S. els seus vots al criteri de la Majoria de la Comissió, es manifestava en un sentit contrari al que exposa en aquests moments.

El Sr. FARRERES I DURAN: La meua posició fou la més elegant que podia emprar un President de Comissió.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Jo no feia cap retret en el meu discurs al canvi de criteri de la V. S. ...

El Sr. FARRERES I DURAN: No hi ha tal canvi de criteri.

El Sr. ROVIRA I ROURE: ... però la V. S. ha fet retret a una discrepància entre el criteri dels meus companys de Minoria i aquest pobre Diputat que us parla, canvi de criteri que d'altra banda podia existir perfectament quan no es tractés d'una qüestió fonamental de disciplina, perquè dintre de Lliga Catalana no m'han dit mai que jo hagués d'hipotecar els meus conceptes d'una manera absoluta per tal d'ésser emesos en determinada forma en aquest Parlament. Lliga Catalana va publicar en el moment que celebrà la seva primera assemblea un programa ideològic, que jo he acceptat, però aquest programa no arriba certament a detalls tan petits; per tant, jo puc tenir un criteri diferent del que hagués pogut tenir el doctor Carreres i Artau a la Comissió. Però jo he de remarcar que no hi ha cap diferència fonamental entre el criteri mantingut pel doctor Carreres i Artau i el que sosté el que us parla. Sí, en canvi, que es nota un criteri fonamentalment oposat entre el que va mantenir la Majoria a la Comissió, al vot de la qual es va sumar la V. S. en dir que votava per la Majoria, i el que sosté ara en aquests moments al Parlament.

El Sr. FARRERES I DURAN: Tampoc no és això, senyor Rovira i Roure. Això és una falsedat!

El Sr. DURAN I VENTOSA: Falsedats! Falsedats! És una mica gruixut.

El Sr. PRESIDENT: A voltes són inexactituds.

El Sr. FARRERES I DURAN: El President de la Comissió ve a discutir a la Cambra seriosament.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Jo també vinc a discutir seriosament a la Cambra, i he de recordar al senyor Farreres i Duran que no he fet esment de la discrepància de criteri entre l'actuació de la V. S. a la Comissió i en aquest moment al Saló, i en canvi la V. S. ha fet retret d'aquesta discrepància atribuint-me-la a mi, i jo m'he vist

obligat a donar una satisfacció, però consti clarament que jo no he portat la qüestió a la Cambra.

El Sr. FARRERES I DURAN: Ja contestaré abastament a la V. S.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Això és una greu qüestió personal! (*Rialles.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE: El que jo dic i sostinc és que hi ha una diferenciació entre els funcionaris que presten els seus serveis en les oficines centrals de la Generalitat i aquells altres funcionaris que el presten dintre de les Comissaries, sense que això representi ni molt menys, ni una defensa d'uns funcionaris ni d'uns altres. La distinció que ha d'existir, que forçosament ha d'existir, ha d'ésser mitjançant la creació de diferents categories dintre de l'organització central de la Generalitat i en l'organització comarcal o de les Comissaries; però, en canvi, em sembla a mi senzillament irritant que un senyor que aquí sigui Cap de Negociat de primera cobri 12,000 pessetes i que un senyor que sigui Cap de Negociat de primera en les Comissaries en cobri 10,000; i que un Cap de Negociat de segona classe a Barcelona en cobri 9,000 i a les Comissaries 7,500; i que un Oficial primer, a Barcelona, en cobri 7,000 i un Oficial primer, a les Comissaries en cobri 6,000; i que un Oficial segon, a les Comissaries, en cobri 4,500 i un Oficial segon, a Barcelona, en cobri 5,000, etc., etc.

El Sr. BRU: Etc., etc., no! Tots els altres són iguals. S'han acabat ja les diferències. (*Rialles i rumors.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE: Senyor Bru i Jardí, aleshores encara em sembla més irritant la distinció. ¿És que els Auxiliars de primera i els Auxiliars de segona cobren exactament igual a Barcelona que a les Comissaries?

El Sr. FARRERES I DURAN: Sí senyor.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Aleshores, encara trobo la desigualtat més irritant.

El Sr. BRU: Però, ¿que no coneix la discussió que hi va haver en la Comissió?

El Sr. ROVIRA I ROURE: Precisament. La raó que pugui haver-hi perquè la residència imposi un major sou, és perquè la residència importa unes majors despeses, i això porta com a conseqüència un major sou. Això s'hauria de fer si de cas amb una retribució als funcionaris més humils, però els senyors d'alta categoria, els senyors que ja tenen un més remunerador sou, a aquests no crec que sigui tan imprescindible com, precisament, a aquells altres que vénen rebent unes remuneracions molt inferiors. Jo crec que la indemnització de residència...

El Sr. FARRERES I DURAN: És a l'inrevés.

El Sr. ROVIRA I ROURE: ...hauria de correspondre més als que tenen pocs mitjans econòmics que als que en tenen més.

El Sr. CANTURRI: No ho enteneu.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Al meu entendre, la qüestió és senzillament aquesta: que no ha d'haver-hi distinció dintre d'una mateixa categoria entre uns funcionaris i uns altres; que al que s'ha d'arribar és a una creació de diferents categories, i que aquesta no és una qüestió que s'hagués de ventilar en la forma que s'ha fet, sinó

amb un estudi acurat d'un Estatut de Funcionaris, que podria portar-se immediatament a la Cambra, que dintre de quinze dies podria estar aquí, que inclús se li podria donar uns efectes retroactius a partir del 1.er de juliol, però que en definitiva vingués a resoldre d'un cop aquest problema sense diferenciacions de cap mena.

Jo, per a acabar, diré al senyor Farreres i Duran que quant a l'art. 5.º no ha entès el que jo havia manifestat.

El Sr. FARRERES I DURAN: Ho sento, ho sento.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Jo he reconegut que aquests Aparelladors i Delineants ho eren dels Arquitectes; el que jo he dit, senzillament, és que jo suposo que els Aparelladors i Delineants dels Arquitectes han de tenir unes funcions molt similars, per no dir exactament iguals, als Aparelladors i Delineants d'Obres Públiques i que, en canvi, els Aparelladors i Delineants d'Obres Públiques tenen, en primer terme, una major remuneració i, en segon terme, una possibilitat d'ascens. ¿Per què s'ha d'anar precisament a establir aquesta diferenciació entre uns Aparelladors i uns altres, entre uns Delineants i uns altres? No m'he referit en aquest cas a diferenciacions entre Barcelona i les Comissaries, no; jo m'he referit precisament a diferenciacions entre Aparelladors i Aparelladors i entre Delineants i Delineants. De manera que m'ha contestat una cosa completament diferent el senyor Farreres i Duran.

I res més. Sinó que consti, amb les paraules dites, la meua oposició al projecte, per entendre que s'havia d'anar a aquesta regulació, que no era una apologia de l'organització de l'Estat ni molt menys, sinó que era significar senzillament que aquesta és l'organització de tots els Estats, organització completament igual a la que ara vol venir a crear la Generalitat de Catalunya.

El Sr. FARRERES I DURAN: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN: Senyors Diputats: En primer lloc, perdonarà la Cambra i el senyor Diputat que m'acaba de precedir en l'ús de la paraula la meua interrupció; però, per la necessitat que tenim d'anar ràpidament a la discussió de tots aquests projectes, em semblava que així abreujava, si el senyor Rovira i Roure s'hi hagués volgut acollir bonament. No solament no s'ha volgut acollir a la meua interrupció per a puntualitzar els fets, sinó que ha persistit, dintre del seu absitisme, en anar assenyalant unes contradiccions inexistents, unes contradiccions que no les podia assenyalalar la V. S., primerament perquè, no havent estat en la Comissió, no podia donar un fidel reflexe sinó parlant per referències; si és per referències, jo he de dir a la V. S., i valgui aquesta vegada per tota la discussió, que en cada cas aquesta presidència ha entès que, actuant com a President d'una Comissió on ocupa el lloc de la presidència per la voluntat dels restants col·legues, no té altra funció a fer que endegar els debats, i si en l'endegament d'aquests debats es produeix una votació i no té vot diri-

ment, suma el vot a aquesta Majoria, perquè altrament implicaria abandonar el lloc creant una major dificultat. És l'única posició elegant que jo trobo en aquest terreny. Si la V. S. en coneix una altra, jo li prego que vulgui ilustrar a aquest modest Diputat.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Ja li deia, senyor Farreres i Duran, que no li'n feia cap de retret i que ni tan sols hauria plantejat aquesta qüestió si no l'hagués plantejat la V. S.

El Sr. FARRERES I DURAN: Queda aclarit. Quant a l'efecte, jo comprenc realment que la V. S. cercava, senzillament, un efecte de partit, de galeria, per a poder demà en el lloc de ressenya explicar el debat tal com ha ocorregut. Són jocs de paraules davant de les interrupcions, però em faig càrrec d'aquestes necessitats polítiques i no hi tinc res a dir.

Quant a la qüestió dels Delineants i Aparelladors a extingir, celebro molt que la V. S. m'hagi aclarit el seu concepte. Senyala la V. S. ara, només, la diferenciació irritant pel fet que se'ls tanquin totes les possibilitats d'ascens. No, senyor Rovira i Roure; no es fa cap cosa nova. Són funcionaris que van passar a ocupar aquests llocs sabent que no tenien altra possibilitat d'ascens que els quinquennis per antiguitat; per tant, no s'han vulnerat aquí els drets ni s'ha causat cap perjudici a aquests funcionaris. Que s'han d'extingir, és lògic. La V. S. no creu pas que avui que la Generalitat té els seus serveis d'Arquitectes i que demà li serà traspasat el Cadastre amb un cos d'Arquitectes, ha d'anar sostenint a tot arreu una colla de places en lloc d'extingir-les. I què en farà d'aquestes places? ¿Les tindrà perquè uns senyors percebin aquella retribució i no es tingui cap missió per encomanar-los-hi? Em sembla que el més lògic per a un Pressupost és que quan una funció ha arribat al no res s'assenyali pel futur que és una plaça a extingir. Naturalment que mentre hi hagi aquests funcionaris a aquests llocs seguiran percebent els seus quinquennis reglamentaris i tots els drets que havien adquirit en passar a ocupar aquestes places.

Quan jo assenyalava la contradicció de la V. S., l'assenyalava purament perquè en l'art. 1.º, senyor Rovira i Roure, havíem parlat en la Comissió de la necessitat que hi havia que tots la compartim, d'igualar els funcionaris. Com a qüestió de Govern, com a qüestió de Majoria, jo diré a la V. S. que nosaltres entenem i proclamem el principi de què tots els funcionaris de la Generalitat, sigui quin sigui l'indret de Catalunya on exerceixin llurs funcions, han de percebre pels mateixos serveis els mateixos emoluments. Ara bé; el Govern ha exposat les seves raons, que han convençut, com deia, la Comissió, per tal que dintre el marge del Pressupost actual no podia aquest augment que havia fet, i que comporta 127.000 ptes., no podia fer-lo encara més gros.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Si s'hagués fet tal com dic no es necessitaven ni cinc cèntims més.

El Sr. FARRERES I DURAN: El senyor Rovira i Roure assenyalava Caps de Negociat que no existeixen en alguna Comissaria; però sí en

altres. Però no podíem fer una Llei per a cada Comissaria i dir: per a la Comissaria tal, un Cap de Negociat de tal categoria; per a la Comissaria tal, un altre de tal categoria. És casos que hi hagi s'han de resoldre d'una manera general. No obstant, no era igual la posició i existència de personal d'una i altra Comissaria, i no podíem venir aquí — la V. S. ho comprendrà — fent un Projecte de Llei per a cada una de les Comissaries i creant amb això noves dificultats. És per això que assenyalàvem nosaltres la necessitat — l'ha proclamada el Govern — que dintre de la Generalitat, com dintre de tot Estat ben constituït, tots els funcionaris que prestin un servei han d'ésser retribuïts per igual. Ara bé; l'important per a nosaltres ha estat anar immediatament a equiparar els funcionaris modestos, perquè aquí sí que hi havia casos de funcionaris que percebien sous inferiors a 3.000 ptes., i ha calgut adaptar aquests en preferència, i és en els càrrecs grossos, podríem dir, on comença una diferència que implica en alguns casos un augment de 1.000 pessetes, en altres casos de 600 i en altres de menys.

Per tant, prego al senyor Rovira i Roure i a la Minoria a què pertany, que entenguin que aquest projecte és d'adaptació inicial i no definitiva, i que en el seu dia, per l'Estatut de Funcionaris, vindran adaptats. Pensi el senyor Rovira i Roure que no podíem carregar amb les responsabilitats de retardar el principi de solució d'aquest problema. La V. S. ens invitava a deixar-ho per una altra ocasió. Jo crec que és millor que comencem a solucionar aquest problema, que així sempre tindrem un punt de partida per a la solució definitiva del futur.

El CONSELLER de Finances: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances: Senyors Diputats: No em caldria intervenir en aquest debat de totalitat, perquè el senyor Farreres i Duran ha assenyalat prou bé el criteri de la Comissió i de la Majoria i perquè, d'altra banda, en tenir l'honor de presentar a la Cambra aquest Projecte de Llei vaig assenyalat l'orientació que el Govern havia seguit i que essencialment ve també seguida en el dictamen de la Comissió. Però el senyor Simó i Bofarull ha fet una apellació al Govern, i per tant, em semblaria incorrecte no contestar-li, tal com el senyor Simó i Bofarull es mereix.

I posat ja en l'ús de la paraula, permeteu-me que us digui, senyors Diputats, dues paraules més respecte d'aquest Projecte de Llei. Evidentment, respon a les necessitats d'un període de transició que vindrà per la matèria que regula aquest Projecte de Llei acabat, a judici d'aquest Conseller, quan el Parlament aprovi dues lleis que el Govern té interès en presentar-li ràpidament: la Llei nomenada Estatut de Funcionaris, i la Llei de Divisió Territorial de Catalunya. A la una i a l'altra s'han referit els senyors Rovira i Roure i Simó i Bofarull. Evidentment, que tant en aprovar el Parlament l'Estatut de Funcionaris com la Llei de Divisió Territorial s'hauran de regular funcions i matèries que avui són encomanades a

les Comissaries i que són servides les funcions corresponents per funcionaris que avui hi tenen adscrits, però no es dol el Govern d'abans d'aquesta llei d'haver presentat la que ara estem discutint, perquè si havíem d'esperar que l'Estatut de Funcionaris fos presentat al Parlament, hauria semblat que una vegada més donàvem una excusa dilatòria als funcionaris de les Comissaries per no deixar-los, almenys de la manera provisional que necessàriament representa aquesta llei, en una situació més justa i al mateix temps millor, més remunerada, en termes generals de la que tenen avui. Era ja en l'etapa d'aquest Govern, de l'any 1934, que els funcionaris de les Comissaries delegades de la Generalitat havien demanat una adaptació al règim general de funcionaris de la Generalitat de Catalunya, i aleshores, senyor Rovira i Roure, amb el propòsit, amb el ferm desig del Govern de presentar aviat a la deliberació de la Cambra un Estatut de Funcionaris, se'ls va haver de dir el que avui proposava el senyor Rovira i Roure que els diguéssim novament: «Espereu l'Estatut de Funcionaris i aleshores vindran regulats els vostres drets i deures com a funcionaris.» Repetir ara, a l'any 1936, encara que hi hagi entremig un parèntesi de setze mesos i mig, el que se'ls manifestà l'any 1934, semblaria — no hauria estat en la meua intenció, però podia semblar-ho — una excusa, i aleshores tampoc no era cap excusa — per no resoldre's la seva situació. Però és que no és solament això; si s'hagués tractat simplement de demanar als funcionaris de les Comissaries un període més de paciència fins que vegessin la seva situació regulada definitivament per l'Estatut de Funcionaris, s'hauria pogut, àdhuc, donar-los aquesta raó. Però és que aquest Projecte de Llei no és, malgrat això, cap projecte inútil ni ve a pertorbar, sinó que, al contrari, ve a facilitar l'adaptació definitiva que faci l'Estatut de Funcionaris, perquè fins avui, no per culpa del Govern, no per culpa de ningú — la realitat s'ha presentat així —, ens trobàvem que a les Comissaries delegades de la Generalitat, cosa naturalíssima perquè procedien de corporacions absolutament independents i que regulaven la seva vida dintre de la llei que les regia amb absoluta independència les unes de les altres, hi havia una sèrie de funcionaris amb categoria diferent i amb assignacions distintes, i aquestes categories i aquestes assignacions havien perdurat en aquests cinc anys que portem de vida de règim republicà i en els tres anys que portem de règim autònom, havia perdurat perquè s'esperava anar a una situació definitiva, que si no és la que marca avui aquesta llei, representa, senyor Rovira i Roure i senyors Diputats, un pas considerable, i representa sobretot el que no tinguem uns funcionaris distints a Girona, a Lleida i a Tarragona i ni tan sols a Barcelona, sinó que tinguem per a tots els funcionaris de la Generalitat unes mateixes categories, si bé és cert que per aquests funcionaris, pels alts funcionaris de les Comissaries, se'ls han assignat en aquesta llei una retribució distinta.

Ha parlat massa el senyor Rovira i Roure d'injustícies i de desigualtats irritants. En tot cas serà més aviat fruit d'una irritabilitat que tingui avui la V. S., però no de la situació. Jo no

crec que es pugui parlar d'injustícies derivades d'un Projecte de Llei que representa, per augment de personal de les Comissaries, unes 120,000 pessetes l'any. No crec que amb això se'ls faci cap injustícia. Si vol el senyor Rovira i Roure, direm que les desigualtats que hi havia fins avui seran molt menors des de l'aprovació d'aquest Projecte de Llei, però que les desigualtats encara romandran més o menys; ho accepto. Però que parli de situacions d'irregularitat, d'injustícies, de desigualtats irritants creades per aquest Projecte de Llei, no, senyor Rovira i Roure; en tot cas, la missió d'aquest Projecte de Llei és fer desaparèixer, atenuar, reduir les desigualtats, però nosaltres no tenim cap culpa que hi haguessin funcionaris que amb la categoria de cap de negociat de segona, per exemple, tinguessin una assignació que a Barcelona correspon a un Oficial segon, o com a màxim a un Oficial primer. El que anem a fer és, per de prompte, que les categories siguin les mateixes. Si no es pot arribar a una igualtat de sous és, senyors Diputats, a part l'augment superior que això representaria en el Pressupost de la Generalitat, perquè no ens sembla bé que perquè s'hagi donat una categoria determinada per les Diputacions a aquests funcionaris, avui, per un automatisme excessiu, arribem a fer una nivellació desous que implicaria en alguns casos, i sempre en funcionaris d'alta categoria, a duplicar o gairebé a duplicar l'import dels sous que tenien assignats fins avui en una mateixa funció. Arribar a assenyalar-los-hi el sou corresponent a aquesta categoria, ens ha semblat, senyor Rovira i Roure, que podria crear una situació realment d'irregularitat i àdhuc d'injustícia.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Si s'hagués fet en la forma que deia jo, no hauria ocorregut això.

El Sr. CONSELLER de Finances: Senyor Rovira i Roure, la V. S. parlava d'una altra cosa.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Podia ésser una solució exactament igual.

El Sr. CONSELLER de Finances: No, senyor Rovira i Roure. Això hauria estat una solució, evidentment; així com hi han alguns funcionaris que tenen, per exemple, la denominació de Cap de Secció i ara baixaran una mica d'aquesta categoria i seran simplement Caps de Negociat de primera, si això s'hagués pogut aconseguir no passant, per exemple, de Caps de Negociat de segona, evidentment que hauria estat una solució, però com que això no era possible, a no ésser que empedrèssim aquesta llei de tantes excepcions que arribéssim a un casuisme excessiu, com que això no era possible, deixant-los, per exemple, a Caps de Negociat de segona, que tenen a Barcelona una assignació de 9,000 ptes., perquè aleshores hauríem deixat exclosos tots els funcionaris que tenen una categoria igual o superior als de 9,000 ptes. i hauríem tingut a tots aquests funcionaris sense classificar-los dintre d'aquesta llei, aquesta és la solució que indicava, si no recordo malament, també el senyor Simó i Bofarull — no hi hagut altre remei que fer el que hem fet. Per a fer això hauria calgut que ens trobéssim amb funcions noves i que no hagués existit cap precedent i haguéssim, per tant, pogut procedir amb absoluta llibertat.

Jo estic d'acord amb la V. S. que, quan cal-

gui, en una de les noves vegueries, si és que s'accepta aquest nom de la divisió territorial de Catalunya — o subdepartaments o supercomarques o com se diguin —, si cal establir uns serveis i per aquells serveis n'hi ha prou amb què s'envii un Oficial primer o un Cap de Negociat de segona o només un Oficial segon, es faci en aquesta forma; això, però, quan es tracti de serveis nous, quan es tracti d'una organització distinta de l'actual. Aleshores és perfectament admissible i fóra el lògic.

Jo crec també que ni tan sols cal anar a aquella gratificació per residència o per vida cara a què alludia el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: De la qual no en sóc partidari.

El Sr. CONSELLER de Finances: La V. S. no n'és partidari i jo tampoc no ho sóc, i crec que se'n pot prescindir perfectament, perquè si es situa en una capital de vegueria, en una ciutat determinada, a Manresa, per exemple...

Un Sr. DIPUTAT de la Minoria de la Lliga: Això és en honor del senyor Farreres i Duran.

El Sr. CONSELLER de Finances: O a Vic, en honor del senyor Abadal (*Rialles.*), on actualment no hi ha serveis heretats de les antigues Diputacions provincials, no hi hauria cap inconvenient que allà no hi hagués Cap de Negociat de segona, ni molt menys Cap de Negociat de primera, perquè no hem de fer una organització tan complicada a Catalunya, que és un país petit, i que la burocràcia hagi de multiplicar-se, l'alta burocràcia sobretot, arreu de Catalunya.

Però aquest no és el cas actual. Avui ens trobem nosaltres hereus d'una situació, hereus de les antigues Diputacions Provincials, i a més a més, amb una situació encara actual d'organització més o menys provincial, no sols pel que afecta a la Generalitat, sinó plenament provincial per allò que afecta als serveis d'Estat en els quals la Generalitat també hi té intervenció. De manera que ens trobem que els serveis no estan encara adaptats a una organització nova, a una divisió territorial distinta, sinó que ens trobem, especialment en allò que afecta a l'Estat, encara amb una subsistència de províncies que ens cal respectar perquè és una realitat.

Però, quin perjudici es causa amb això? El senyor Rovira i Roure deia, per exemple: l'article 4.^è avui seria perfectament lògic si no presentés altres inconvenients. Així, per exemple, el dia que es faci un trasllat, quin sou s'assignarà? Això és molt fàcil, senyor Rovira i Roure. Si es necessita traslladar un funcionari de la Generalitat de Girona, Lleida o Tarragona a Barcelona, serà per a ocupar una plaça que hi hagi a Barcelona. Aquesta plaça, o pot ésser nova, en el qual cas en el Pressupost hi haurà una assignació corresponent, naturalment, amb el sou de Barcelona, o serà una plaça vacant per qualsevol de les raons que motiven les vacants. En aquest cas, en el Pressupost hi tornarà a haver una assignació per a aquella plaça, i no hi haurà cap inconvenient si en l'escalafó ocupa — tal com diu avui l'article 4.^è — el seu lloc per l'antiguitat. Si cal fer un trasllat a Barcelona, a aquell funcionari, com que anirà a omplir una plaça vacant i aquella plaça vacant tindrà el sou que té a Barcelona, és evident

que no tindrà el que té a Tarragona, a Lleida o a Girona. I si és una plaça nova, ja que serà una plaça nova també prevista en el Pressupost, tindrà l'assignació corresponent, que serà, naturalment, la que correspon a Barcelona. De manera que ja veu el senyor Rovira i Roure que aquesta pertorbació no es produeix en absolut.

Altra cosa fóra — i aquesta és una situació purament de fet que es plantejaria a la Generalitat, però no ara, sinó que es plantejava molt més en l'actualitat sense aquest Projecte de Llei — si es vol fer un trasllat d'un funcionari de Barcelona, que per la seva categoria tingui un sou inferior a les Comissaries, evidentment que aleshores es plantejarà aquest cas, i aleshores l'únic que passarà serà que aquest trasllat no es podrà fer amb la facilitat, no es podrà fer amb l'expeditivitat que es podria fer si el Projecte de Llei donés la mateixa assignació a les mateixes categories de tots els funcionaris de la Generalitat de Catalunya. Però, és que això innova res? ¿És que no hi havien, no ho sap el senyor Rovira i Roure, no hi havien a Lleida funcionaris que eren Oficials segons i que percebien, no les 4,500 pessetes que ara es donen amb aquesta llei, no les 4,500, sinó 3,000 o 2,700 ptes.? ¿És que això no existia ara, senyor Rovira i Roure? Per tant, si la Generalitat hagués volgut fer un trasllat de Lleida d'un Oficial segon, què hauria hagut de fer? O donar-li la categoria d'un Oficial segon de Barcelona, o deixar simplement de fer el trasllat, que és el que es feia?

El Sr. ROVIRA I ROURE: És que no veig que sigui essencial el que sigui Oficial segon.

El Sr. CONSELLER de Finances: Per a la V. S., evidentment no és essencial, però per al Govern de Catalunya crec que és indispensable anar d'una vegada a la unificació de les categories per tot Catalunya.

El Sr. ROVIRA I ROURE: ¿Em permet el senyor Conseller de Finances, i així no tindrè després de rectificar?

El Sr. CONSELLER de Finances: Amb molt de gust.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Tant és així, que el Govern, en l'art. 2.^è del projecte, no declara que serà Oficial primer ni Oficial segon, ni Cap de Negociat de primera, ni Cap de Negociat de segona, sinó que diu: aquells que perceben aquesta remuneració o aquesta altra, el qual vol dir que un senyor que s'hagués dit Cap de Negociat ara pot passar a dir-se Oficial segon.

El Sr. CONSELLER de Finances: Exacte. Però, en canvi, ve dit en l'art. 1.^è, i en l'art. 1.^è el que el Govern creia indispensable de fer, era crear les mateixes categories per a tots els funcionaris de la Generalitat; que hi hagués una sola nomenclatura per a tots els funcionaris administratius, perquè ens semblava molt més irregular i més irritant — si vol el senyor Rovira i Roure — que a Lleida, per exemple, hi haguessin Oficials tercers, i en canvi aquí només hi haguessin Oficials segons; o a Lleida Caps de Negociat de tercera, i en canvi aquí hi haguessin només Caps de Negociat de segona. De manera que aquesta unificació en la nomenclatura dels funcionaris, el Govern la considerava i la considera essencial, i creu que

L'Estatut de Funcionaris, després d'aquest Projecte de Llei vindrà extraordinàriament facilitat, perquè tindrem classificats a tots els funcionaris en unes categories determinades i úniques; perquè els tindrem tots en un escalafó general en el qual tindran lloc segons la respectiva antiguitat del servei, i perquè aleshores només és qüestió de determinar a veure quins d'aquests funcionaris han de correspondre a cada un dels respectius serveis.

Però és que hi ha més — i la Comissió ho sap perfectament, per les deliberacions a les quals he tingut l'honor d'assistir —, i és que el Govern pensa, i aquesta és una qüestió, ja de fet, establir unes plantilles que també per força hauran d'ésser provisionals, perquè després poden variar-se, sobretot el dia que hi hagués una nova divisió territorial, amb una plantilla per a cada una de les Comissaries. A Girona, per exemple — i no és culpa de ningú, és de la situació a què em referia, és una qüestió simplement de fet —, a Girona hi havien deu funcionaris que tenien la categoria de Cap de Negociat de segona, però en canvi no hi havia cap Auxiliar primer. I creuen els senyors Diputats que és lògic que en un organisme de la Generalitat hi hagi deu Caps de Negociat de segona, i en canvi no hi hagi cap Auxiliar de primera. Aquests funcionaris denominats — per raons que tenia aquella Diputació i que podien tenir una lògica — Caps de Negociat de segona han passat a Oficials primers. Ah! Però és que aquests Oficials primers exercien i exerceixen una funció d'autèntic Cap de Negociat de segona? És que tenen un Negociat a les seves ordres? És que tenen les responsabilitats d'una organització d'aquestes? Aleshores quan es faci la plantilla del personal adscrit a la Comissaria de Girona no hi haurà cap inconvenient, dintre dels deu Oficials primers, destacar un Cap de Negociat de segona, que després es proveirà de manera reglamentària. De manera que àdhuc en aquests casos individuals que pogués haver-hi, la injustícia no es produeix, i si alguna se'n produís, es pot rectificar immediatament.

El senyor Simó i Bofarull feia una invocació al Govern, perquè desapareguessin els Comissaris i, sobretot, els Delegats d'Ordre Públic. L'existència dels Comissaris representa, evidentment, una etapa també de transició. Els Comissaris han de representar avui la Generalitat; tenen funcions delegades de la Generalitat a les antigues capitals de província, perquè hi ha una sèrie de serveis de la Generalitat mateixa que per llur connexió i relació amb els serveis de l'Estat fan imprescindible l'existència d'aquest càrrec. És que el dia que es faci la divisió territorial, suposant que es creessin a Catalunya set vegueries, vol dir que en cada una de les set haurà d'haver-hi un Comissari Delegat? Jo no prejudic jo aquesta qüestió, i si hagués de respondre pel meu criteri personal diria que no han d'existir. I el mateix opino respecte als Delegats d'Ordre Públic. El vostre pensament, senyor Simó i Bofarull, és tan proper al d'aquest Conseller i al de tot el Govern, que gairebé li puc que hi coincideix en absolut. Els Delegats d'Ordre Públic, quan es va fer el traspàs de l'Ordre Públic de l'Estat a la Gene-

ralitat, ja es crearen desvinculant-los de les Comissaries, precisament per a no fer-ne un càrrec polític, precisament perquè s'anés ja a un funcionari que exercís aquestes funcions. ¿Que el dia de demà cal no dir-ne Delegat d'Ordre Públic, sinó crear un Inspector del Cos de Seguretat, de Vigilància? Absolutament d'acord. La tendència que va marcar la creació dels Delegats d'Ordre Públic obeeix exactament a les directrius, que avui assenyalava el senyor Simó i Bofarull, de no fer el nou càrrec dels Delegats d'Ordre Públic, sinó de fer uns càrrecs tècnics encomanats a funcionaris. ¿Que el dia de demà, sobretot quan hi hagués una nova divisió territorial, aquest càrrec de Delegat d'Ordre Públic a Tarragona, a Reus o a Tortosa, podria ésser exercit per un Inspector de segona o de primera que fes aquesta funció, vinculat a la Comissaria d'Ordre Públic? Absolutament d'acord. I, exceptuant el nom que mantenen avui, exceptuant el nom, quant a les funcions és exactament el que preconitza el senyor Simó i Bofarull, perquè els Delegats d'Ordre Públic no depenen del Comissari, sinó que depenen directament de la Comissaria d'Ordre Públic de la Generalitat de Catalunya i, per tant, estan en aquest organisme central que preconitzava el senyor Simó i Bofarull, igual que s'ha fet per a l'organització d'Obres Públiques.

De manera que, senyors Diputats, contestades aquestes observacions, atès, crec jo, el prec que ha dirigit al Govern el senyor Simó i Bofarull, no em resta més que manifestar sinó que amb aquest Projecte de Llei fem, jo crec, un gran servei, que no és més que fer justícia, als funcionaris adscrits a les Comissaries de la Generalitat de Catalunya, esborrant una sèrie de desigualtats existents fins avui, esborrant-les en absolut en allò que fa referència als funcionaris més modestos, i marcant una etapa més en aquest període de reconstrucció de Catalunya, en aquest període que, en allò que fa referència a la matèria regulada per aquest Projecte de Llei, tindran el seu acabament el dia que hi hagi les dues Lleis a què he alludit des d'un bon principi: l'Estatut de Funcionaris i la Llei de Divisió Territorial de Catalunya. (*Rumors d'aprovació en la Majoria.*)

El Sr. PRESIDENT: Resta acabada la discussió de totalitat.

(*Per no haver-se presentat a cap d'ells vots particulars ni esmenes, són aprovats sense discussió, i prèvia lectura, els articles 1.º, 2.º, 3.º, 4.º, 5.º, 6.º, 7.º i 8.º de què consta el dictamen, el qual resta pendent d'aprovació definitiva.*)

Lectura de dos dictàmens de la Comissió de Finances sobre Projectes de Llei de transferències de crèdit

(*Un senyor Secretari dona lectura als dos dictàmens següents:*)

«DICTAMEN

Reunida la Comissió Permanent de Finances, sota la presidència del senyor Pere Cerezo i Hernàez, actuant de Secretari el senyor Joan Sauret

i Garcia i amb assistència dels Vocals senyors Andreu, Pi i Sunyer, Guinart, Farreres i Duran, Bilbeny, Rovira i Roure, Vallès i Pujals, Tarradelles i Ruiz i Ponsetí, per tal de dictaminar sobre un Projecte de Llei autoritzant transferències de crèdit en el Pressupost extraordinari de l'any 1929, aprovat per l'extingida Diputació de Girona, acorda, per majoria, de sotmetre a l'aprovació del Parlament el següent

Projecte de Llei

Article únic. Són autoritzades transferències de crèdit per un import de 94,000 ptes. entre consignacions del Pressupost extraordinari aprovat per l'extingida Diputació de Girona l'any 1929, de conformitat amb el següent detall:

Sobrants que es transfereixen

Del capítol XI, art. 9.ª, partida 3.ª, Obres en l'Hospici, 54,000 ptes. De la partida 4.ª, Obres en la Casa dels Vells d'Agullana, 40,000 ptes.

Augments en virtut d'aquestes transferències

Al capítol XVIII, Imprevistos, per a l'adquisició d'una finca destinada a Colònia permanent per als infants acollits en els establiments d'Assistència Social de Catalunya, 94,000 ptes.

Barcelona, 23 de juny del 1936. — El President, Pere Cerezo. — El Secretari, Joan Sauret i Garcia.»

«DICTAMEN

Reunida la Comissió Permanent de Finances, sota la presidència del senyor Pere Cerezo i Hernàez, actuant de Secretari el senyor Joan Sauret i Garcia i amb assistència dels Vocals senyors Andreu, Pi i Sunyer, Guinart, Farreres i Duran, Bilbeny, Rovira i Roure, Vallès i Pujals, Tarradelles i Ruiz i Ponsetí, per tal de dictaminar sobre un Projecte de Llei autoritzant transferències de crèdit, fins a un total de 54,500 ptes., acorda, per majoria, de sotmetre a l'aprovació del Parlament el següent

Projecte de Llei

Article únic. Són autoritzades transferències de crèdit per un import total de 54,500 ptes., entre les següents partides, de cabals extraordinaris, corresponents a despeses dels Departaments de la Generalitat.

Sobrants que es transfereixen

De la partida 112, 1,300 ptes.; de la 137, 3,000; de la 139, 7,000; de la 140, 7,000; de la 158, 6,000; de l'O. P. 16, 2,000; de l'O. P. 17, 3,000; de la 989, 3,000; de la 992, 9,000; de la 1136, 10,500, i de la 1148, 2,700.

Total dels sobrants: 54,500 ptes.

Augments en virtut d'aquestes transferències

A la partida 111, 1,300 ptes.; a la 123, 10,000; a la 125, 10,000; a la 182, 3,000; a l'O. P. 15, 2,000; a l'O. P. 21, 3,000; a la 982, 3,000; a la 994, 9,000, i a la 1155, 13,200.

Total dels augments: 54,500 ptes.

Barcelona, 23 de juny del 1936. — El President, Pere Cerezo. — El Secretari, J. Sauret i Garcia.»

El Sr. PRESIDENT: Com que el temps per a l'aprovació dels Pressupostos és molt just, la presidència sotmet a la Cambra la conveniència d'habilitar el dia de demà per a celebrar sessió. S'acorda així? (*Assentiment.*) La sessió de demà començarà, si els senyors Diputats no hi tenen inconvenient, a les cinc en punt, amb la discussió de la totalitat dels Pressupostos.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dissabte

1. Precs i preguntes.
2. Continuació de la interpellació sobre la suspensió de l'Ajuntament de Solsona.
3. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a la successió intestada.
4. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'estudi d'un procediment de suspensió del procediment administratiu per al cobrament de les quotes d'exaccions municipals.
5. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat per al segon semestre d'enguany.
6. Discussió de dos dictàmens de la Comissió de Finances sobre Projectes de Llei de transferències de crèdit.
7. Votació definitiva del dictamen de la Comissió de Pressupostos sobre el Projecte de Llei complementari per a l'adaptació del personal procedent de les extingides Diputacions de Girona, Lleida i Tarragona.

(*S'aixeca la sessió a les vuit i set minuts de la vetlla.*)

